

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਪੈਂਹਠ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਰੀ ਬੁਣਤ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼: ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਤੱਕ

Jeff Pippenger

2024-03-29

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਮਹਾਨ ਅਲੈਕਜ਼ੈਂਡਰ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰਿਆ, ਜੋ 538 ਦੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ 1798 ਤੱਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਉਥਾੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਵੀ। ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਲਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਲਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਧੀ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕੋਲ ਸੰਧੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗੀ; ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖ ਸਕੇਗੀ; ਨਾ ਉਹ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ, ਨਾ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ; ਪਰ ਉਹ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਠੇਗਾ, ਜੋ ਸੈਨਾ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਭਾਂਡਿਆਂ ਸਮੇਤ, ਬੰਦੀਆਂ ਵਜੋਂ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:4-9.

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਲੈਕਜ਼ੈਂਡਰ ਮਹਾਨ ਦਾ ਰਾਜ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਖਿਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਗਏ। ਇੱਕ ਰਾਜ ਅਲੈਕਜ਼ੈਂਡਰ ਦੇ ਪੂਰਵ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਭਾਗ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰੀ ਭਾਗ ਨੂੰ। ਉਸ ਮੇੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰਕ ਪ੍ਰਭੂਤਾਈ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪੂਰੇ ਅਧਿਆਇ ਭਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਜਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਛੇਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗਠਜੋੜ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਸੰਧੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬੰਧਨ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਠਜੋੜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇ। ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਆਈ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਠਜੋੜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਉਕਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੂਲ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀ ਦੱਖਣੀ ਵਧੂ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀ ਲਾਵ-ਲਸ਼ਕਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਇਹ ਕਿਰਿਆ-ਕਲਾਪ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੈਨਾ ਖੜੀ

ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆ ਘੇਰਦਾ ਹੈ।

ਦੱਖਣੀ ਸੈਨਾ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜੇ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਦੱਖਣੀ ਦੂਲਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੱਖਣੀ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਝ ਮਿਸਰੀ ਕਲਾ-ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਤੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਪਦ 6. ਅਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਧੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗੀ; ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖੇਗੀ; ਨਾ ਉਹ ਟਿਕੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ; ਪਰ ਉਹ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।”

ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਕਸਰ ਯੁੱਧ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹਾਲਤ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾ ਪਟੋਲਮੀ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫ਼ਸ ਅਤੇ ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਤੀਜੇ ਰਾਜਾ ਐਂਟੀਓਕਸ ਥਿਓਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਉਹ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਐਂਟੀਓਕਸ ਥਿਓਸ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਲਾਓਡੀਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਜੰਮੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਪਟੋਲਮੀ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫ਼ਸ ਦੀ ਧੀ ਬੇਰੇਨੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੋਲਮੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਐਂਟੀਓਕਸ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਰੋਜ ਵੀ ਦਿੱਤਾ।

“ਪਰ ਉਹ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖੇਗੀ; ਅਰਥਾਤ, ਅੰਤੀਓਕਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਇੱਕ ਉਤਾਵਲੇ ਵੇਗ ਵਿੱਚ, ਅੰਤੀਓਕਸ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਲਾਓਡੀਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ‘ਨਾਹ ਉਹ [ਅੰਤੀਓਕਸ] ਟਿਕੇਗਾ, ਨਾਹ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ,’ ਜਾਂ ਵੰਸ਼। ਲਾਓਡੀਕੇ, ਜੋ ਮੁੜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚਿੱਤ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਅੰਤੀਓਕਸ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਬੇਰੇਨੀਕੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਬੁਲਾ ਲਵੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿ ਐਸੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਬੇਰੇਨੀਕੇ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਵੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨਾ ਬਣਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਓਡੀਕੇ ਨੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਕਿ ਸਿੰਘਾਸਨ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤਰ, ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲੀਨਿਕਸ, ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਲਿਆ।”

“ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾ ਦੰਡ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਆਯਤ 7. ਪਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੈਨਾ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰੇਗਾ: 8. ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਭਾਂਡਿਆਂ ਸਮੇਤ, ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ। 9. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਬੇਰੇਨੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਹੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਇਹ ਟਾਹਣੀ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ, ਟੋਲਮੀ ਯੂਅਰਗੋਤੀਸ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਟੋਲਮੀ ਫ਼ਿਲਾਡੈਲਫ਼ਸ, ਦੀ ਥਾਂ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜ-ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬੈਠਿਆ, ਤਿਉਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਬੇਰੇਨੀਕੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਜਲੰਤੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੈਨਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ

ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲਿਨਿਕਸ ਦੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਲਾਓਡੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੀਰੀਆ, ਕਿਲੀਕੀਆ, ਫਰਾਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇ ਉੱਚੇ ਭਾਗਾਂ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਏਸ਼ੀਆ ਤੱਕ ਜਿੱਤ ਲਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਗ਼ਾਵਤ ਉੱਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਸੇਲਿਊਕਸ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤਾਲੈਂਟ, ਕੀਮਤੀ ਭਾਂਡੇ, ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਮੂਰਤੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਂਬੀਸੇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਿਸਰੀ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਸਨ, ਨੇ ਟੋਲਮੀ ਨੂੰ ਯੂਅਰਗੋਟਿਸ, ਅਰਥਾਤ "ਉਪਕਾਰੀ," ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਜੋਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੀ ਬਣੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਊਟਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਜੇਰੋਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇਹੇ ਲੇਖਕ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਪੀਅਨ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਓਡੀਸੀ ਨੇ ਐਂਟਿਓਕਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਰੋਨੀਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ; ਤਦ ਫਿਲਾਡੈਲਫਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਟੋਲੇਮੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਤਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ, ਸੀਰੀਆ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ, ਲਾਓਡੀਸੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਪੋਲੀਬਿਯਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਟੋਲੇਮੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯੂਅਰਗੋਟਿਸ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਬੇਰੋਨੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦਈ ਵਰਤਾਅ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਕ ਸੈਨਾ ਨਾਲ ਸੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸੇਲਿਊਸੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਛਾਵਣੀਆਂ ਨੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਪੋਲਿਆਇਨਸ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੋਲੇਮੀ ਨੇ ਬਿਨਾ ਜੰਗ ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਦੇ, ਟੌਰਸ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਭਾਰਤ ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿਰ ਲਾਂਚਾ ਹੈ। ਜਸਟਿਨ ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਟੋਲੇਮੀ ਨੂੰ ਘਰੇਲੂ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਾਰਨ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੇਲਿਊਕਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਨਬੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲਿਨਿਕਸ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਟੋਲੇਮੀ ਯੂਅਰਗੋਟਿਸ ਉਸ ਤੋਂ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਵੱਧ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।" ਉਰਾਇਆ ਸਮਿਥ, Daniel and the Revelation, 250–252।

ਰੋਮ ਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ, ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਲੈਕਜ਼ੈਂਡਰ ਦੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਸੇਲਿਊਕਸ ਨਿਕੇਟਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 316 ਤੋਂ 312 ਈ.ਪੂ. ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਟੋਲੇਮੀ (ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ) ਦੇ ਇੱਕ ਸੈਨਾਪਤੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਯਤ ਪੰਜ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਲਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਲਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।" ਪਟੋਲੇਮੀ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈਨਾਪਤੀ (ਉਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ) ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਯਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੋਲੇਮੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬਲਵਾਨ ਬਣੇ; ਅਤੇ ਆਯਤ ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਵਾਕ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ; ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਵੱਡਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ।" ਪਟੋਲੇਮੀ ਦਾ ਸੈਨਾਪਤੀ ਸੇਲਿਊਕਸ ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੇਲਿਊਕਸ ਲਈ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਵਾਸਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ।

ਸੇਲਿਊਕਸ ਵੱਲੋਂ ਜਿੱਤਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਖੇਤਰ 301 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਪੂਰਬ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ 286 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਪੱਛਮ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ (ਜੇ ਕੈਸੈਂਡਰ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ), ਅਤੇ ਫਿਰ 281 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਸੀਮੈਕਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਤੀਜਾ ਖੇਤਰ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ। 281 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਹ ਸੰਧੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, 252 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਛੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 246 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ, ਬੇਰੋਨੀਕੇ (ਦੱਖਣ ਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ), ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਲਾਵ-ਲਸ਼ਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਲਾਓਡੀਕੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲਿਨਿਕਸ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ 281 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਤੋਂ 246 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਤੱਕ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ [ਵੇਖੋ ਦਾਨੀਏਲ 8:9], ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੇ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ [ਵੇਖੋ ਦਾਨੀਏਲ 7:20]। ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ [ਵੇਖੋ ਦਾਨੀਏਲ 11:40-43]।

ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ "ਇੱਕ ਸਮਾਂ" (ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲ) ਲਈ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੇ "ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੱਧਾ" (ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲ) ਲਈ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ (ਜਿਸ ਦਾ ਉਲਲੇਖ "ਇੱਕ ਘੜੀ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਭੈਣ ਵ੍ਰਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹਿੱਸਾ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਹ ਆਯਤਾਂ ਇਕੱਤੀ ਤੋਂ ਛੱਤੀ ਤੱਕ ਉਧਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਰਗੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਘਟਿਤ ਹੋਣਗੇ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ (ਉਹ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਜੋ ਉਜਾੜ ਕਰਦੀ ਹੈ), ਨੂੰ 538 ਵਿੱਚ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ "ਬਿਠਾਇਆ" ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ "ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ" ਤੱਕ (ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲ) ਤਕਲੀਫ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾ "ਕ੍ਰੋਧ" 1798 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਆਯਤਾਂ ਇਕੱਤੀ ਤੋਂ ਛੱਤੀ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਛੇ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਆਯਤਾਂ ਪੰਜ ਤੋਂ ਨੌਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਈਸਾ ਪੂਰਵ 281 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਸੇਲਿਊਕਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਸਾਲ 538 ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਤਿੰਨ ਭੂਗੋਲਿਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦੇ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋਣ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨਾਰੂੜ੍ਹ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕਈ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ, ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ, ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੱਧਾ, ਇੱਕ ਅਵਕਾਸ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾ ਸਾਲ। ਸੇਲਿਊਕਸ ਦਾ ਰਾਜ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਚੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜਾਂ ਦਸਵੰਧ, ਸਵਾ ਤਿੰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ "ਤਿੰਨ-ਦਸ਼ਮਲਵ-ਪੰਜ" (3.5) ਸਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਸਵਾ ਤਿੰਨ" ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਪਾਪਤੰਤਰ ਨੂੰ 1798 ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਬੋਨਾਪਾਰਟ (ਅਰਥਾਤ "ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਪੁੱਤਰ"), ਨੇ ਪੋਪ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਜਰਨੈਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1799 ਵਿੱਚ, ਪੋਪ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲਿਨਿਕਸ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦਿਵਾਸ ਦੌਰਾਨ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਪੋਪ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਿੰਦਾ ਉਸ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੋਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਰਤੱਬਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਉਹ ਦਰਿੰਦਾ 1798 ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੋਪ ਜੋ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮਰ ਗਿਆ। ਸੇਲਿਊਕਸ ਕੈਲਿਨਿਕਸ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰਿਆ (ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਤੋਂ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਸੀ।) 1798 ਅਤੇ 1799 ਵਿੱਚ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੀ ਬੰਦਿਵਾਸੀ ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੰਦਿਵਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਕਾਰਣ ਆਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਧੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬੇਰੇਨੀਕੇ (ਦੱਖਣੀ ਵਧੂ) ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਓਡੀਕੇ ਦੇ ਹੱਥੀ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਸੀ। ਨੇਪੋਲੀਅਨ ਨੇ 1797 ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਫਰਾਂਸ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਧੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਇਟਲੀ ਦੇ ਐਨਕੋਨਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਟੇਲੋਂਤੀਨੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖ਼ਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਵਰੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਫਰਾਂਸ ਨੇ ਪੇਪ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਸੰਧੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਫਰਾਂਸ ਦਾ ਯਤਨ ਸੀ।

ਨੇਪੋਲੀਅਨ ਦਾ ਜਨਰਲ ਡੂਫੇ 1797 ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਭਿਆਨਕਾਰੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ—ਉਸ ਸਮੇਂ ਫਰਾਂਸ ਦੀ ਸ਼ਾਸਕ ਸਰਕਾਰ—ਵੱਲੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਟਲੀ ਵੱਲ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਭਿਆਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਡੂਫੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਰੋਮਨ ਗਣਰਾਜ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਟਾਲੀ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਇੱਕ ਅਲਪਕਾਲੀਨ ਆਸ਼ਿਤ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਸ ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਯੂਰਪ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਾਜਤੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਨਮੂਨੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਗਣਰਾਜਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਡੂਫੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੇ ਰੁੜੀਵਾਦੀ ਧੜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਰਿਸਟੋਕ੍ਰੈਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਦਸੰਬਰ 1797 ਵਿੱਚ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਈ ਇਕ ਝੜਪ ਦੌਰਾਨ, ਜਨਰਲ ਡੂਫੇ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਨੇਪੋਲੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਜਨਰਲ ਬੇਰਥੀਏ ਨੂੰ ਪੇਪ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਸੰਧੀ ਨੇ ਦੇਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਅੱਠਵੀਂ ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਭਾਂਡਿਆਂ ਸਮੇਤ, ਬੰਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।" ਜਦੋਂ ਪਟੋਲੇਮੀ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ "ਯੂਅਰਗੋਤੋਸ" (ਉਪਕਾਰੀ) ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕਲਾਵਸਤੂਆਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 1798 ਵਿੱਚ, ਫਰਾਂਸੀਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਮ ਦੀ ਲੁੱਟਮਾਰ ਹੋਈ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਘੋੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੈਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਹੇਠ, ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਵੇਖੇ ਗਏ।

ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੂਰਤਿਕਲਾ ਅਤੇ ਰੈਨੈਸਾਂਸ ਚਿੱਤਰਕਲਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੰਖਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਟੇਲੋਂਤੀਨੋ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਧੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਲਾ-ਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਓਕੁਓਨ ਸਮੂਹ, ਬੈਲਵੇਦੇਰੇ ਅਪੋਲੋ, ਡਾਇੰਗ ਗਾਲ, ਕਿਊਪਿਡ ਐਂਡ ਸਾਈਕੀ, ਨੈਕਸੋਸ ਉੱਤੇ ਅਰੀਆਦਨੇ, ਮੈਡੀਚੀ ਵੀਨਸ, ਅਤੇ ਟਾਈਬਰ ਤੇ ਨੀਲ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ਾਲਕਾਯ ਮੂਰਤੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ; ਰਾਫਾਏਲ ਦੇ ਟੇਪਸਟ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਫਿਗਰੇਸ਼ਨ, ਮੈਡੋਨਾ ਦੀ ਫੇਲੀਗਨੋ, ਮੈਡੋਨਾ ਚੈਲਾ ਸੇਦਿਆ, ਟਿਟੀਅਨ ਦੀ ਸਾਂਤਾ ਕੋਨਵੇਰਸਾਜ਼ਿਓਨੋ; ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸਨ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਚੁਰਾਏ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਲੂਵਰ ਦੇ ਮਿਊਜ਼ੇ ਨੇਪੋਲੇਓਨਿਯਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜੋ 1807 ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਪਟੋਲੇਮੀ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਰੋਮ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਾਇਬਘਰ ਦੇ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨੇਪੋਲੇਅਨ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜਵੀਂ ਤੋਂ ਨੌਵੀਂ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਸਾਲ 538 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਣ ਅਤੇ 1798 ਅਤੇ 1799 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਇਕੱਤੀਵੀਂ ਤੋਂ ਛੱਤੀਵੀਂ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਛੇ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਆਯਤਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਸ਼ਕਤੀਕਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਦਸਵੀਂ ਆਯਤ 1989 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਉਤੇਜਿਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਵੇਗਾ, ਛਲਕ ਪਏਗਾ ਅਤੇ ਲੰਘਦਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਫਿਰ ਉਹ ਮੁੜੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਗੜ੍ਹ ਤੱਕ ਉਤੇਜਿਤ ਰਹੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:10.

ਦਸਵੇਂ ਵਾਕ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੂਰਤੀ 1989 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਸੀ ਨੇ ਰੋਨਾਲਡ ਰੀਗਨ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਗਠਜੋੜ ਵਿੱਚ ਸੋਵੀਅਤ ਸੰਘ ਉੱਤੇ “ਛਲਾਂਗ ਮਾਰੀ” ਅਤੇ “ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ,” ਅਤੇ ਪੇਰੇਸਤਰੋਇਕਾ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੋਵੀਅਤ ਸੰਘ (USSR) ਦੇ ਵਿਘਟਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦਾ ਕਿੱਲਾ (ਰੂਸ) ਹੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਥਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਘੁੜਸਵਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਵੰਡਰ ਵਾਂਗ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਛਲਦਾ ਹੋਇਆ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:40।

ਦਸਵੇਂ ਪਦ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਈ.ਪੂ. 246 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਕਾਰਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਕਾਰਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਚਾਲੀਵਾਂ ਪਦ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ (ਨਾਸਤਿਕ ਫ਼ਰਾਂਸ) ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ (ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ) ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੋਵੀਅਤ ਸੰਘ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। 1798 ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚਾਲੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: “ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਠੇਸ ਮਾਰੇਗਾ।” ਉਹ “ਕੋਲਨ” (:) ਜੋ ਪਦ ਦੇ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, 1989 ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਥਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਘੁੜਸਵਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਵੰਡਰ ਵਾਂਗ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਛਲਦਾ ਮਾਰੇਗਾ ਅਤੇ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਹਰ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰ ਜੋ ਕਰਿਆ-ਕਲਾਪ ਦੇ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਘੇਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ‘ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ’ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸਮਰਾਜਿਆਂ—ਬਾਬਲ, ਮੀਦੋ-ਫਾਰਸ, ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਰੋਮ—ਦੇ ਉਤਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ, ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਹਰ ਇੱਕ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਮੰਦ ਪੈ ਗਈ, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਥਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ।...”

“ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੇ ਉੱਠਾਣ ਅਤੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਨਿਰਰਥਕ ਹੈ। ਬਾਬਲ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਨ-ਸ਼ੌਕਤ ਸਮੇਤ, ਜਿਸ ਵਰਗੀ ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ,—ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ-ਸ਼ੌਕਤ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਟਿਕਾਊ ਜਾਪਦੀ ਸੀ,—ਕਿੰਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਪਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ! ‘ਘਾਹ ਦੇ ਫੁੱਲ’ ਵਾਂਗ ਉਹ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕੁਝ ਟਿਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਹੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਅਡੋਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।” Education, 177, 184.